

Крижана колыска. Падіння Місяця: книга 2

КУПИТИ

«Крижана колиска» — друга частина бестселерної серії «Падіння Місяця» за версією The New York Times від майстра трилерів Джеймса Роллінса. Це захоплива сага про пригоди, зраду, жагу влади та боротьбу за виживання в безжальному світі, що балансує на межі загибелі.

Щоб зупинити наближення апокаліпсису, четвірка — воїн, злодій, загублений принц і дівчина — уклали союз, освячений невблаганною долею у передчутті катастрофи. Кожен крок спільної подорожі змінював їх: кував глибші узи — і таку ж міцну ворожнечу. Їх переслідували сили, що боялися правди, яку вони прагнули відкрити. Навколо не вщухали битви, цілі армії сходилися в кривавому герці. Ця мандрівка мала високу ціну — плату кров'ю, втратою, розбитими серцями. Тепер відчайдухи змушені розділитись — пройти крізь крижані простори до столиці, яку досі знали лише з легенд і снів. Час невпинно спливає — і лише правда здатна врятувати всіх.

Я сиджу заціпенілий, занісши руку над хрустким пергаментом. Трепет стискає серце, висотує рішучість. Рука тремтить. Шукаю бодай якусь відмовку, щоб не продовжувати її історію. Торгуюся сам із собою, подумки перебираючи аргументи. Бо ж, зрештою, що це змінить? Хто прочитає ці слова? Хто вивчатиме закарлючисті замальовки минулого, що потонуло в тінях? Нема нікого, хто її пам'ятав би, хто розповів би про ціну, сплачену кров'ю, боротьбою й стражданнями.

І все ж, мушу писати далі - не для майбутнього читача і навіть не задля себе.

Задля неї.

Вона досі дивиться на мене зі сторінки щоденника, розгорнутого біля вікна, де світанкове світло щодень осяює її попелясте волосся, осміх на вустах, коштовну блакить очей. Той важкий погляд кидає мені виклик розповісти її історію. Тисне тягарем, обтяжує, нагадує про обіцянку, яку я дав дуже давно.

І все ж, я зволікаю, опираюся їй. Повз мене пройшло дві пори року. Цей час я використав, щоб переглянути те, що вже написав, відшліфувати факти, які оминув увагою першого разу, подробиці, які могли б передвістити те, що насувалося. Я перечитав, як затуманена дівчинка прозріла, зцілившись від отрути, як втекла від пророцтва й королівських легіонів. Я бачив, як доля й людська дурість привели до неї фігури великої гри «Лицарі і шахраї»: принца, народженого другим, зламаного лицаря, непокірного злодія, постать, відлиту з мінливої бронзи, а також безліч дрібніших гравців. Не кажучи вже про крилатого брата, який прийшов розділити з нею пісню й серце, що поєднали цих двох зв'язком сильнішим, ніж між братом і сестрою.

І все ж, це був лише початок.

Перша розповідь була невинною, в ній можна знайти надію навіть серед кривавої різанини. І завершилася вона віднайденням мети, союзом, що мав на меті не допустити справдження пророцтва, знайти спосіб розплавити смолу, що втримувала Персть на місці, й змусити світ знову обертатися, відвернути неминучу загибель, яку несла в собі одна фраза: падіння місяця.

Те, що буде далі, складніше скласти до купи.

Тим паче, що написати — означає пережити все заново.

Це історія про втрачену невинність, зражену довіру й вмерлу надію. Тому це глузування з усього, що було написано раніше. Навіть зараз я чую, як й крилатий друг скімлить у темряві. Це зболена пісня приборкання, що сковує мене навіть тепер, від неї у мене в жилах стигне кров, а руки вклякають на місці.

Я не хочу розповідати цю історію, не хочу переживати її знову.

І все ж, у світанковому світлі, вона дивиться на мене зі сторінок старого щоденника. Ті очі намальовані порошком товченої лазурової мушлі, змішаним з олією, але сила в них бринить навіть тепер. Коли я зустрічаю той погляд, він пробивається крізь заклання, що сковує мене, достатньо для того, щоб вивільнити холодні слова, замкнені в мене в грудях.

Тож я починаю.

Я дві пори року нидів у своєму закутку на горищі, що сприятливо доречно, бо ж на моменті, коли я повертаюся до її історії, стільки ж часу минуло і для неї.

Частина 1

Крижаний щит

Нікс простягнула руку до розсипу мерехтливих зірок. Теплий подих лишав по собі імлисту хмарку в закрижанілій пітьмі, розмиваючи краєвид так, що він скидався на чарівну ілюзію. На середній палубі «Боривітра» вона була сама, заморожено милувалася дивом над головою.

Вона ніколи й уявити не могла, що поза сонцем існує такий сяйнистий мерехт.

Та знов таки, звідки мені було знати?

Вітроплин летів собі далі на захід під аркою нічого неба, й Нікс усвідомила, яким обмеженим донедавна було її існування. Усе своє життя вона збула на території Корони, де ніч була радше притлумленим

присмерком дня. Дівчина пригадала бронзовий планетарій у шкільному астронікумі, де сонце уособлював сферичний чайник з розпеченим вугіллям, а навколо нього на дротах і шестернях оберталися крихітні планетки. Пригадала третю сферу — Персть — яка кружляла в складному танці планетарію. Рухаючись навколо сонця, її світ ніколи не відвертався обличчям від нього. Один його бік завжди згорав під безжальним жаром Верхнього Батька, натомість інший був навечно позбавлений Його тепла, замкнений у вічній замерзлій темряві. Корона тягнулася між цими крайнощами кільцем земель між кригою і полум'ям, де життєдайна любов Верхнього Батька плекала тих, хто внизу.

А тепер ми лишили все те далеко позаду.

Вона підсунула руку до причини цього небезпечного польоту. Відчула, як німіють від холоду голі пальці, виміряла кружальце повного місяця, у цих темних землях яскравого, мов ліхтар. Спробувала оцінити, чи збільшився його лик, вишукуючи свідчення того, що її пророцтво про падіння місяця може стати реальністю. Вона знову почула крики з того видіння, відчула спустошливе дрижання землі, а потім оглушливу тишу знищення світу, коли місяць вривався в Персть.

Нікс не могла сказати, чи побільшав місячний лик, але не сумнівалася у своєму пророцтві, спровокованому отрутою пів року тому. Алхімік Фрелл лише підтвердив його власними розрахунками, методами значно точнішими за пальці Нікс. За його словами повний місяць поступово більшав, і за останнє десятиліття ці зміни суттєво пришвидшилися. Бронзова жінка, Шія, навіть назвала приблизну дату кінця світу: «Не довше, ніж через п'ять років. Можливо, усього через три».

Нікс відчувала, як тисне на неї цей обмежений термін. Немовби на груди їй скинули віз із камінням. Навіть відпочиваючи, вона часто ловила себе на тому, що їй складно дихати. Решту літа і більшу частину осені їхній гурт витратив на підготовку до цієї мандрівки в Закрижанілі Пустоща. Вони не ризикнули квапитися, а надто, коли про ці крижані землі було відомо так мало. І тепер, коли зимове сонцестояння вже на носі, попереду в них ще сотні ліг дороги, а час спливав так стрімко.

У розпачі вона опустила руку й натягнула на пальці оторочену хутром рукавичку. Відколи вони перетнули гористі Крижані Ікла — ту шпичасту перепону із засніжених вершин, що позначала межу між Корonoю і Крижаними Пустощами, — місяць уже тричі наливався — й марнів. Нікс тричі спостерігала, як темна Мисливиця переслідує осяйного Сина по колу. Щоразу, коли Син знову показував свій повний лик, Нікс вислизала надвір, як-от зараз, підіймалася на відкриту палубу «Боривітра», щоб оцінити холодне обличчя місяця.

Та це не єдина причина, чому вона проміняла тепло корабля на морозний холод відкритої середньої палуби.

Вона ступила кілька кроків уздовж правого борту, оминаючи попруги велетенського газового балона, що затуляв собою значну частину неба. Вишукувала поглядом прикметний серпик братового силуету на зоряному тлі. Прислухалася до його поклику крізь пільму. Чула, як сколюється крига з величезних тяглових тросів, що з'єднували корабель із балоном, але окрім цього навколо панувала тиша. Мовчали навіть іскрожарні горнила, які гнали судно вперед, їхні дефлектори запечатали від холоду, намагаючись втримати тепло всередині вітроплина.

Упродовж мандрівки команда покладалася насамперед на течії небесної річки, що текла на захід і несла їх уперед. Безперечно, корабельні горнила могли пришвидшити їхній політ, але запаси іскрожару треба було берегти, попри те що в надрах «Боривітра» були додаткові баки. Пального їм мало вистачити не лише, щоб перетнути Пустощи, а й щоб повернутися, якщо їхні пошуки будуть вдалими.

Нікс сперлася на поручень, оглядаючи небо, її серце забилося трохи натужніше.

— Де ти? — прошепотіла вона крізь шарф.

Поки вона шукала, вітер лоскотав їй щоки пасмами темного волосся, що вибилися із зачіски. У ньому вже не було й натяку на колишнє тепло. Дівчина уявила дві річки-близнючки, що текли в небесах. Вища з двох — якою мандрував корабель — безперервним потоком несла на захід пекучий жар розпеченого боку Персті, а потім поверталася холоднішою течією, що огинала землю й море. Саме ці дві річки — що вічно плинули в різних

напрямках — благословили землі Корони кліматом, придатним для життя. Ієромонахи вірили, що все це завдяки богам-близнюкам: полум'яному Гаддису і крижаному велетню Маддису, які роздмухали ці небесні річки. Натомість алхіміки наполягали, що це природний рух повітряних мас, що виник між двома крайнощами Персті.

Нікс не знала чому вірити. Упевнена була лише в одному: так далеко в Пустищах гаряча річка несла в собі обмаль життєдайного тепла. І надалі їхній шлях ставатиме ще холоднішим. Подейкували: якщо зайти достатньо глибоко в Пустища, там навіть саме повітря крижаніє.

Знаючи про це, Нікс шукала поміж зірок названого брата. Він потребував цих недовгих польотів, щоб розправити крила й звільнитися від тісноти нижньої палуби «Боривітра». Але цього разу він залетів значно далі, ніж зазвичай. Тривога стиснула Нікс горло. У неї тремтіли руки й ноги, але не лише від холоду.

Повертайся до мене.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ